

Недоступен ни однин перевод.

Бурузу хузури таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ аз тариқи сомонаю расонаҳои берунӣ ва муҳимтар аз ин, шабакаҳои иҷтимоӣ яке аз воситаҳои муҳими таблиғоти нахзатӣ дар ҷанд соли ахир махсуб ёфта, дастандаркорони матолиби хашини ТТЭ ХНИ-й тавҳин задан ба давлат ва Ҳукумати Тоҷикистон ва натиҷатан, нобоварии мардумро ба режими мавҷудаи сиёсии кишвар афзуданро мароми сиёсӣ ва ақидаҳои худ медонанд. Аз тариқи паҳшу нашр кардани маводи ғарзнок раҳбарияти созмони террористию экстремистии ТТЭ ХНИ миёни ҷомеаи тоҷик нуфуз пайдо кардан меҷаҳад ва худро мубаллиғи озодию истиклол ва пуштибони мардум вонамуд мекунад. Тавассути ин навъи технологияи сиёсӣ раҳбарияти ТТЭ ХНИ меҷаҳад ҷомеаро таҳти сулҳи равшанӣ ва идеологӣ қарор бидиҳад ва мисли пештара дар муҳитҳои иҷтимоӣ тоҷикӣ таъсиргузор бошад. Ин аст, ки аз ҳориҷ ба таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ мебардозад ва риёкорию ҷарбзабониро ба ҳадди политехнологияи калидӣ мебардорад.

Аксари қулли қаламбадастони ғайри расонаҳои нахзатӣ ба таври пайваста мушкилоти мавҷударо ба ҳадди ифрот расонда, оташи нафрату бадбиниро нисбат ба режими ҳукумат аланга додан мегиранд. Ба назари мубаллиғи нахзатӣ ҳама чиз дар қаламрави Тоҷикистон ба даст ва Ҳукумат ва масъулини давлатӣ ба дарде намеҳӯранд. Дар баробари ин, донишу маърифати заифи худро, ки аз муштаро ҳуҷумот таркиб ёфтааст (вале бо завоҳири дунявӣ персоти шудааст), реклама мекунад. Аҷобатро бубинед, ки ба ном таҳлилгарони нахзатӣ аз берун истода, дар мавриди Ватан, давлат ва миллат қазоват мекунад ва қони дурӯғ мебофанду ба иттилоии сармоягузори ҳориҷӣ манзур месозанд. Зимнан, дурӯғпароканиҳои онҳо на дурӯғҳои оддӣ муқаррарӣ, балки ҳарзаю дурӯғҳои осмонӣанд ва ба онҳо бовар кардан ба ақли солим намеғунҷад. Дар маҷмӯъ, ба дурӯғҳои осмонӣ нахзатӣ метавон тақрибан ҷунин посух дод:

1. Бояд тазаққур дод, ки аврупоиён ва таҳлилгарони ҳориҷӣ, қолибан муҳтоҷи иттилооти дурӯғӣ ин тоифа нестанд, онҳо қарои ғирифтани иттилооти дақиқ аз пойгоҳҳои ҳабарии ғарбӣ, ки иқтидори бузурги иттилоотӣ ва таҳассусӣ доранд, истифода мебаранд ва ба расонаҳои игвоғари нахзатӣ, аслан эътимод надоранд. Танҳо баъзе ғуруҳҳои манфиатҳои қарои қоман задани бӯҳронҳои сиёсӣ ва мафкуравӣ қар мабқои дину мазҳаб дар минтақаҳо аз қанобеи ҳабарии нахзатӣ истифода мебаранду ҳалос. Албатта, ин танҳо ба ғуруҳҳои «ҳос»-и таҳлилгарони ҳориҷӣ тааллуқ дорад.

2. «Таҳлилқарон»-и расонаҳои нахзатӣ, минҷумла Ақбари Сиддиқ ва мисли ӯ дар Ватан нестанд ва ҳарфи онҳо, ки қар ақоси иттилооти муғризини доҳилӣ тақя мекунад, намеқавонад вазъи қуллиро дар минтақа таҳҳис бидиҳад. Ин аст, ки назар ва матолиби Ақбару ба Ақбар қонандҳо қарои ҳуҷашону муҳлисонашон қисанданду бас.

3. Давлат ва Ҳукумати феълӣ ҳеҷ гоҳ ва ба ҳеҷ вачҳ, сиёсати зиддимардумиро пеша накардааст ва пайваста барои баланд бардоштани нуфузи Ҷумҳурии Тоҷикистон дар арсаи байналмилалӣ ҷаҳду талоши фаровон варзидааст. Илова бар ин, ҳамасола дар каламрави ҷумҳурӣ амниятӣ суббот ҳукмфармо буда, мардум дар фазои ҳамдигарфаҳмию ҳамдигар зиндагӣ карда истодааст. Мутаассифона, имрӯз ҳам боқимондаҳои нахзатӣ дар дохилу хориҷи кишвар ба пахну интишор кардани дурӯғу игвоҳо пардохта, обрӯ ва нуфузи давлатро дар арсаи байналхалқӣ костан меҷаҳанд. Онҳо ба таври ошкору пинҳонӣ аз приёми идеологӣ истифода бурда, ҷомеаро ба бегона меҷаҳанд ва авҷро мутаҷалла кардан меҷаҳанд. Ҷаҳдҳои нахзатӣ буда ва ҳаҷ, ки мардуми Тоҷикистон зиёдтар беғавод бошанд, то аз тариқи нооғҳӣ ва беғаводӣ рӯйи шонаҳои онҳо савор шаванд ва ҳоҷаҳои ҳурӯ бебаркаш амалӣ намоянд. Ин орзуи деринаи кишри рӯҳонии муҳафизаҷор ва усулҷаро аст, ки аҷсаран ба нахзат беғавод ва ё бавосита иртибот дошанд ва мутаассифона, имрӯз ҳамон равобити сирри миёни онҳо вучуд дорад.

4. Таъкид кардан бамаврид аст, ки имрӯз дар сатҳи элитаи сиёсӣ давлатӣ ба самтҳои марбут, аз ҷумла илму маориф таваҷҷуҳи махсус зоҳир мешавад ва давра ба давра ва марҳила ба марҳила илму маориф дар кишвар беҳбудӣ меёбад. Мабағҳои калони давлатӣ аз бӯҷаи кишвар ба самти маориф ва илм ихтисос меёбанд, ҳамасола муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ таъмир меғарданд ва муассисоти нави таълимӣ дар ғӯшаву канори мамлакат бунёд меғарданд. Бурсияҳои таҳсилотӣ дар хориҷ барои таҳсили ҷавонони тоҷик ихтисос меёбанд, шумораи назарраси муҳассилини тоҷик дар бонуфузтарин муассисоти таҳсилоти олии кишварҳои осеёӣ аврупоӣ ва амрикоӣ ба таҳсил фаро гирифта шудаанд. Ҳаёти профессори бонуфузтарин донишгоҳҳои русию урупоӣ барои тадрис ба донишгоҳҳои мо даъват мешаванд. Тадриҷан сатҳи сифати таҳсилот ва таҳқиқот ба стандартҳои ҷаҳонӣ наздик мешавад. Магар ин нави корҳо ва тасмимоти ҷиддӣ давлатӣ дар умури таҳсилотӣ ва илмиро метавон ноҷа гирифт? Албатта, ба забони «коршиносон»-и бурунмарзии нахзатӣ ин нави пешравӣ намоёнгари таракқиёт нестанд. Дигар ин ки онҳо, аслан пешравиро дар ватан дидан намеҷаҳанд ва бӯяд аз тағи ноҳун ҷирк бикӯбанд, то раҳбарони хориҷашонро шӯду масрур ғардонанд ва сармояи зарурии дарёфт намоянд.

5. ТТЭ ХНИ ва дастгоҳҳои иттилоотӣ он дар дохилу хориҷ ба як нуқта таваҷҷуҳ доранд – ба ҳар роҳу васила пойин бурдани нуфузи кишвар ва миллат ва аз ин роҳ ҳурӯ назди ҳоҷаҳои хориҷӣ, ки сармояғӯзори пружаи нахзатӣанд, ширин кардан (ба умеди мабағғӯзори минбаъдаи пружа). Дигар ҳадафе фаротар аз ин, пушти найрангҳои нахзатӣ ва ҳомабадастони онро намебинем. Аммо ёди қудрати сиёсӣ ва тасаллут бар ҳосу ом ҳамеша орзую ормони нахзатӣ бӯду ҳаҷ ва он ормонғарии виҷаро набояд аз ёд баровард.

Фаридун Ориёӣ